

SAMENLEVEN ALS PARTNERS IN DEZE TIJD

ODV - Merlyn – Asse - België

15-02-2002

Arnold Ysewijn medium

op geluids-CD opgenomen door Patrik Niels

woordelijk op schrift gesteld door Fanny Schreuder-Essink

Inhoud

- 1 "Samen leven als partners in deze tijd"
 - 2 Vraag 1: "zielsverwantschap"
 - 3 Vraag 2: "de grote ommezwaai vorige eeuw in de harmonie van het leven"
 - 4 Een relatie zonder harmonie
 - 5 Vraag 3: "kinderen van gescheiden ouders"
 - 6 Meditatie
-

I/ Goeden avond, beste vrienden,

Alvorens ik deze avond ga beginnen, wil ik u opmerkzaam zijn, dat wij sprekers van deze groep niet alwetend, noch onfeilbaar zijn. Gelieve zelf na te denken over hetgeen gebracht wordt. Mag ik u vragen welk onderwerp u voor vanavond had voorzien?

"Ja, broeder, we hadden graag het onderwerp: **"Samenleven als partners in deze tijd"** voorzien. Mag ik u eventueel nog een kleine praktische vraag stellen?" - Ja - Er is hier een dame bij, die net geopereerd geweest is aan haar oren; en die graag had dat er iets luider werd gepraat. Is dat eventueel mogelijk? - We zullen ons best doen. -

Samen leven in deze maatschappij is natuurlijk voor ons als geest, om dat te benaderen en te bespreken op een avond als deze, eigenlijk gemakkelijker dan voor de mens zelf. De doodeenvoudige reden daar van is, dat aan onze zijde er geen verschil meer bestaat tussen man of vrouw. En dat aan onze zijde, waar dat samenwerken, of zoals een mens dat zou kunnen zeggen: samen leven of in relatie samenleven, dat dat voor de geestelijke kant van de zaak, gaat gewoon over de positieve gedachten die naar mekaar worden toegezonden. En, ofwel, zijn die aanwezig, en dan heb je een harmonie en een volledige harmonie, ofwel, zijn die er niet, en dan heb je dus als 't ware een afsluiting.

Wanneer we dit natuurlijk gaan bekijken naar de mens toe, liggen de zaken wel enigszins anders. Ondanks 't feit dat u eigenlijk maar een verpakte geest bent; daarmee bedoel ik dat uw stoflichaam uiteindelijk maar het voertuig is voor de geest, die wat betreft het leven, zijn bewustwordingsweg wilt gaan dank zij de stof, en daaruit wilt leren; komen daar in een maatschappij toch wel enkele facetten bij kijken.

Dat een relatie in een samenleving gebonden is aan bepaalde regels, is volledig cultuur gebonden. De regels die in uw maatschappij hier gelden, zullen b.v. niet gelden voor, laat ons zeggen, bepaalde indianenstammen in het Amazone-gebied. Of, aan de andere zijde van de wereld, bepaalde volkeren in Azië. Zij zouden dit ook niet aan kunnen, dit soort relatie. Hetgeen wat hier, meestal in 't Westen, en laat mij dan beperken tot 't Europees gedeelte, plaats vindt aan samenleving, aan relatie, aan huwelijk en zo verder, is in vele gevallen maar een gewoon uitvloeisel van de oude wetgevingen, die er op toe moesten zien, dat eigendom en vooral macht konden blijven bestaan.

Wanneer we dit in deze maatschappij bekijken, dan zien we een volledig falen van 't systeem. Waar vroeger er nog, door allerlei godsdienstige facetten de mens toe gebracht werd van in relatie te blijven eens hij een relatie had aangegaan, is deze barrière in deze tijd, zoals we kunnen vaststellen, voor velen weggevallen. Met als gevolg, dat we nu een maatschappij zien ontstaan, waarin de mens eigenlijk volledig vergeten is wat een relatie, een samenleving, of zelfs, als je 't woord huwelijk nog wilt gebruiken, zou moeten betekenen voor een mens. En daar wil ik naar toe vanavond.

U weet allemaal hoe het op 't ogenblik in uw wereld er aan toe gaat. Maar de werkelijke waarde, en niet alleen voor de mens, maar zeker voor de geest die is bevoertuigd, ligt het in een harmonische relatie.

Een harmonische relatie kan niet gebaseerd zijn op een contract, dat is onmogelijk. Een harmonische relatie is gebaseerd op een erkennen van elkaars waarden. Daarmee wil ik 't volgende zeggen:

Wanneer twee personen erkennen wat in de ander leeft, en dat gaan zien als zijnde een harmonie, dan kunnen zij perfect samen functioneren. Ik heb hier niet gezegd, en dat wil ik benadrukken, dat beide personen exact hetzelfde moeten denken, moeten doen of moeten wensen. We zien dikwijls dat wanneer personen een verschillend idee hebben, een verschillende interesse-wereld, dat zij elkander perfect kunnen aanvullen, en zelfs tot een heel goede en harmonische relatie in staat zijn. Maar dat we zien dat wanneer personen die dezelfde interesses hebben en dezelfde denkpijlen volgen, dikwijls na zeer korte tijd als 't ware op elkander zijn uitgekeken. Met als gevolg dat ieder zijn eigen weg terug verder gaat. Wat in deze en dit voorbeeld, sta me toe te zeggen, het beste besluit is.

We mogen één zaak in deze wereld niet vergeten: dat de mens, zeker wanneer hij jeugdig is, gedreven wordt door bepaalde scheikundige reacties in zijn lichaam. Deze scheikundige reacties worden door de mens nogal eens verkeerd vertaald als: liefde. Daar zou ik bezwaar tegen willen hebben. Liefde onder de mens is iets helemaal anders als drift, gedrevenheid, begeerte. Nochtans, uw ganse maatschappij op 't ogenblik, als 't ware buit deze natuurlijke eigenschappen van de mens uit in een economische realiteit. Daarmee bedoel ik, dat alles wat dat de mens maar naar elkaar doet trekken, en in vele gevallen gewoon omschreven als seksualiteit, voor deze maatschappij een economische waarde heeft.

Met als gevolg dat de mens al op zeer jonge leeftijd in een bepaald patroon en kader wordt gedrongen, waardoor hij zeer snel niet meer het onderscheid kan maken tussen echt liefhebben, houden van, of zijn drang, zijn begeerte volgen. En dan moet 't ook niet verbazen, dat op deze moment een groot aantal huwelijken, relaties, noem maar op, op zeer korte tijd stranden. Want er is voor een mens niets zo geestes-dodend, om 't zo uit te drukken, als altijd maar 't zelfde te moeten mee maken, te moeten beleven.

Op 't ogenblik dat de mens er toe kan komen te beseffen dat een relatie tussen twee personen, en of dat dat nu personen zijn van hetzelfde geslacht of van verschillend geslacht, maakt niet uit, of dat dat nu een relatie is tussen twee personen of meerdere personen, maakt ook niet uit, de kwestie is dat tussen de personen onderling er een harmonie kan bestaan, een samenwerking, een begrip. En dan, zul je zien, dan kun je perfecte samenwerking krijgen, waar mensen elkaar echt liefhebben en voor mekaar als 't ware door een vuur gaan. Dit is echter niet meer gebaseerd louter en alleen op begeerte-elementen van het lichaam. Dit is echter gebaseerd op 't aanvoelen en aanvullen van elkaar.

Dit fenomeen is in deze tijd langzaam maar zeker in ontwikkeling aan het komen. We zullen opmerken, en de meesten onder u zijn nog jong genoeg om dat mee te maken, dat in de komende decennia langzaam maar zeker 't oude systeem, dat gebaseerd was op contracten tussen de mensen, dat gebaseerd was op: "wanneer jij van mij weg gaat, of eender wat, dan kost jou dat zo veel..." en als je dan ziet hoe de maatschappij daar als 't ware rijk op wordt, (je moet alleen maar denken aan al die personen die op dit ogenblik een boterham verdienen aan

de ruzie tussen partners; dan zie je als 't ware een industrie met een zeer grote omzet), maar dit, en dat kan ik jullie toch wel stellen naar de toekomst toe, zal langzaam maar zeker veranderen.

Langzaam maar zeker zal de nieuwe mens als 't ware er van uitgaan dat, wanneer we niet meer samen passen, wanneer we 't samen niet meer zien zitten, dat we, in alle vriendschap, tegen elkaar zeggen: "kijk, wij gaan onze eigen weg." En op dat ogenblik zul je opmerken dat uw maatschappij zeer sterk en zeer snel kan wijzigen wat betreft de verhouding tussen de mensen onderling.

Waar je nu nog een maatschappij hebt, waar een zeer groot deel van de leden elkaar als 't ware naar 't leven staan, nadat zij eens enkele jaren hebben samen geleefd en zagezegd alles voor mekaar gedaan hebben; krijg je de nieuwe maatschappij waar dat dit fenomeen eigenlijk een randverschijnsel zal worden, en waar men er van uit zal gaan waar de harmonieën aanwezig zijn, er een samenwerking mogelijk is en men dan als 't ware zich voor 100 % gaat inzetten voor die relatie, voor die samenleving.

Eventueel zal dat in sommige gevallen voor degenen die dat wensen, nog een soort geestelijke huwelijks- bezegeling krijgen. Voor wat dat dan ook als 't ware waardevol is, buiten 't idee van de ceremonie en de zegening.

Nu denkt u: "ja, maar zo'n maatschappij, hoe gaat dat dan gaan als daar kinderen zijn, als daar nageslacht is?" Wanneer we de huidige maatschappij bekijken, dan zie we, dat voor de kinderen zelf er op 't ogenblik zeer grote problemen bestaan. Kinderen worden gebruikt als pasmunt in alle mogelijke ruzies, in alle mogelijke scheidingen. Dat dit op de kinderen een zeer néfast (negatief) gevolg heeft; dat dit voor vele kinderen een tekening inhoudt voor de rest van hun leven, wat karakter aangaat, en dikwijls ook wat de gewone mogelijkheden tot bewegen in de maatschappij aangaat, daar staan de strijdende partijen meestal niet bij stil. Wanneer er in de toekomst zulke zaken zich voordoen, dan zal in eerste plaats gekeken worden: wat is 't beste voor 't kind zelf. En dan gaat men zien: hoe kan 't kind, zonder dat 't veel schade oploopt, zoals tegenwoordig meestal 't geval is, een uitéén gaan of een wijziging van relatie verwerken. Dadelijk moet ik erbij zeggen dat ook het systeem van relatie tussen één man en één vrouw in de toekomstige tijd langzaam maar zeker zich zal uitbreiden naar meerderen. Dat wil zeggen: men zal in sommige gevallen een handhaving hebben van man/vrouw, wanneer men dat echt wenst, maar in veel gevallen zal, tussen dit en een kleine tweehonderd maximaal jaar vanaf nu, de toestand zijn, dat mensen meer gemeenschappelijk in groepen gaan samen leven, samen wonen, en zo voor elkaar zeer veel gaan kunnen betekenen. Dit zal ook inhouden dat voor de kinderen die uit zulke samenlevingen geboren worden, wat er ook gebeurt, wanneer één van de partijen in die samenleving het niet meer ziet zitten en zich daar uit terugtrekt, dat 't kind niet zonder begeleiding valt, of zonder gekende persoon waar het volledig op terug kan vallen.

De mythe van: de ouder en het kind zijn onafscheidelijk, zal in die tijd dan ook langzaam maar zeker zijn waarde verloren hebben. Je moogt niet vergeten dat voor de incarnerende geest een kind een keuze is tot mogelijkheid, en dat 't alleen maar de ouders, de vader en de moeder, een toevalligheid is, omdat dààr juist de mogelijkheid was tot incarnatie.

Langzaam maar zeker ga je een evolutie meemaken, waar dat je zult opmerken dat het kind dat incarneert ook meer en meer gaat kijken naar de sfeer die aanwezig is en zich daarop richtende, dus gaat dat lichaam kiezen. Met als gevolg dat de verhoudingen zoals ze de laatste honderden jaren zijn geweest van ouder naar kind, ook hier kunnen wijzigen.

We mogen niet vergeten dat de laatste jaren, tientallen jaren, er een incarnatie-golf is geweest die, laat ons zeggen, niet ál te lichtend was. Om de doodeenvoudige reden dat, wanneer je ziet hoe uw eigen maatschappij op 't ogenblik zéér chaotisch is, meestal nogal chaotisch en duister gerichte entiteiten heeft aangetrokken. Dit was voorzienbaar, gezien de wisseling die we hebben gekend van periode. Daarmee wil ik gewoon zeggen, voor degenen die dit even

moeilijk vinden: tussen het Vissen-tijdperk, dat volledig definitief voorbij is, en de nieuwe heerser die nu de Kosmos hier stuurt: Aquarius. Daar ook zul je in zien dat naar de toekomst toe al die soorten van samenleving zich véél flexibeler zullen gaan gedragen. En dat werkelijk de erkenning tussen de personen het belangrijkste gaat zijn.

Mag ik vragen: ben ik duidelijk? Zijn hier op 't ogenblik ook over hetgeen wat gebracht is, al vragen? Blijkbaar ben ik duidelijk geweest, of zó onduidelijk, dat niemand nog meekan.....Maar goed; indien u vragen hebt, dan roept u maar even :halt!, en dan zal ik wel trachten daar op in te gaan.

Nu wil ik even, nadat ik 't algemeen gesteld heb, ingaan op wat vandaag, bij wijze van spreken, een relatie zou kunnen zijn voor de mens die niet alleen voor die mens, maar ook voor zijn bevoertuiging, voor de geest, als 't ware redelijk aanvaardbaar en misschien ideaal zou kunnen zijn.

Het is van belang, dat wanneer twee mensen samen door 't leven willen gaan, dat zij een erkenning hebben van elkaar, dat zij elkaar als 't ware aanvaarden zoals ze zijn. En hier ligt al een eerste knoop! Want wat zien we heden ten dage? Dat mensen samen komen, ze huwen of ze gaan samen wonen; en van op het ogenblik dat dat gebeurd is, probeert de ene de andere reeds te veranderen. Wanneer we op 't ogenblik naar uw samenleving kijken, dan zien we, dat ongeveer 75 tot 80 % van de samenlevingen gedomineerd wordt; hetzij door de man, hetzij door de vrouw. En we kunnen gerust stellen, en dat is misschien gerust stellend voor de dames, dat de verhouding tussen de dominantie bijna gelijkwaardig is tussen man of vrouw. Waar dat men vroeger dacht, misschien, dat de man steeds de dominante persoon was, zien we in deze tijd zeer dikwijls in een zeer grote getal, dat de vrouw als 't ware de lakens uitdeelt en dat de man aan die vrouw ondergeschikt is. We moeten daar echter bij rekening houden dat een zulke situatie voor de geestelijke evolutie névast (negatief) kan zijn. Wanneer iemand, om welke reden ook, omdat hij of zij in een relatie vast zit, financieel, materieel, noem maar op, en zichzelf niet meer durft uiten zoals hij of zij is, gaat je heel gemakkelijk krijgen, dat voor de geest het leven op zichzelf tijdverlies is.

En dan gebeurt er iets eigenaardigs, wat veel mensen over 't hoofd zien. Gezien dat uw geest steeds gaat trachten toch iets uit 't leven te halen, zul je opmerken dat in zulke relaties, meestal waar de partner ondergeschikt is aan de ander, de ondergeschikte partner ziek gaat worden. Dit is meestal een patroon dat door de geest gestimuleerd wordt. Dat deze ziekte kan leiden tot jarenlang lijden en zelfs tot de dood, daar heeft de geest als dusdanig geen boodschap aan. Voor hem (de geest) is 't van belang van de situatie waar dat er heen vast zit, te kunnen wijzigen. Dit geldt zo goed voor man als voor vrouw. Anderzijds zien we soms dat door de dominantie van één van de partijen er b.v. ongelukken gebeuren; ook hier kan voor de geest een belangrijke wijziging intreden.

Dit zijn allemaal zaken die in een relatie het best vermeden worden. En dat kan men op 't ogenblik dat men wilt erkennen dat de persoon waar dat je met samen leeft, zijn eigen gevoelens heeft, zijn eigen denkwereld en zo voort, en wanneer dat je dáár tracht van mekaar te helpen, bij te staan, te ondersteunen. In een relatie is 't van belang, dat 't woord "ik" verdwijnt. In een relatie is het van belang dat "wij, samen een harmonie vormen". En dat beide partijen steeds trachten in 't mate van het mogelijke rekening te houden met de andere partij, zodat er een harmonie aanwezig kan blijven. En dan kun je zien, dat zelfs mensen die samen leven, waarvan de maatschappij zegt: "eigenlijk is dat onmogelijk, want zij verschillen als water en vuur", dat zij toch een gemeenschappelijke lijn vinden, dat zij werkelijk een relatie kunnen opbouwen die zeer waardevol is en die meestal zeer lang stand houdt. En dikwijls, kunnen we nog bij zeggen, dat de relatie nog stand houdt na de dood. Dat de geest

als 't ware bij overgang, en dit geldt voor beide partners, zelfs ná dus de overgang, verder met elkaar in contact blijven en eventueel mekaar verder aanvullen.

Ik kan hier wel zeggen, dat gelukkig voor de meeste huwelijken en relaties het definitief met de dood gedaan is. En dat zeer velen elkaar nooit meer in de geest treffen. Wat voor de meesten misschien een opluchtende gedachte is.

Verder is 't ook zo dat, op 't ogenblik in een relatie er een vorm ontstaat van jaloezie, de relatie op een zeer gevaarlijk punt aan belandt. Dit is, laat ons zeggen, in deze maatschappij toch één van de grote problemen die door de cultuur hier is gecreëerd. Wanneer we zien dat man noch vrouw in sé (zich) monogaam zijn, om 't zo uit te drukken, en dan denk ik niet enkel en alleen aan het seksuele terrein, waar meestal aan gedacht wordt, als men over dat monogamie-probleem spreekt. Nee, een man, (noch) een vrouw hebben de ingesteldheid van zich steeds opnieuw aan nieuwe mensen, aan nieuwe zaken, aan nieuwe situaties te toetsen. Dat wil zeggen dat voor een relatie 't zelfs verfrissend kan zijn, dat op een bepaalde moment nieuwe personen binnen die relatie aanwezig komen. Dat nieuwe personen nieuwe ideeën binnen die relatie brengen. We zien dikwijls, en dit is ook weer in contradictie met het beeld dat de maatschappij heeft, dat juist door dat meneer of mevrouw ergens een scheve schaats rijdt, zoals men dat zegt in deze maatschappij, als ik 't goed voor heb, dat juist daar door, binnen de relatie een verrijking kan ontstaan.

Wanneer we gewoon enkele honderden jaren terug kijken, dan was 't heel gewoon dat in de maatschappij, hier in Europa, de man een "bijzit" had; of meerdere. Maar 't was ook heel gewoon dat de vrouw dikwijls ook nog een vriend had, of meerdere. Alleen was 't allemaal met de mantel van de liefde bedekt; en was 't ook zo dat bij 't gewone arbeidende publiek 't dikwijls onmogelijk was, gezien de situatie waarin zij leefde.

Maar voor degenen die 't iets beter hadden, 't zij burgerij, of hetzij de hogere burgerij en de adel, was 't niet denkbaar dat een man géén bijzit had, of dat de vrouw van iemand die in de maatschappij toch een aanzien had, dat die ook geen vriend had en zo verder. Dit wordt liefst vergeten. Ook in de geschiedenis wordt dat liefst gewoon geschrap. Oh ja, er bestaan wel hier en daar romans over, die dan een soort veredeling geven van de toen bestaande cultuur.

Alleen zijn die romans geschreven onder een bepaald idee en met een bepaalde achtergrond als 't ware, om nu, in deze tijd, naar de mensen toe het idee te creëren van : "kijk eens, dat was niet alles wat we nu als 't ware naar voren brengen, dat is wat wij wensen, en dat is het juiste".

Vergeet echter niet dat voor de Kosmos deze regels en deze wet die in uw maatschappij aangaande relatie en huwelijk en samenleving bestaan, dat die voor de Kosmos helemaal niet bestaan. Dat 't voor de Kosmos en voor uw bewustwordingsweg helemaal niets uitmaakt of dat u nu even samenleeft met Jan, Peer of Zus. In geen enkel geval gaat dit iets veranderen, behalve wanneer we spreken dat in die nieuwe samenleving er een werkelijke harmonie bestaat, er een werkelijke samenvloeiing is. Maar ik wil nogmaals duidelijk maken dat er een verschil is tussen een lichamenlijk samen gaan en een gedreven begeerte-patroon en een geestelijk samenvloeien. Dit is een totaal verschillende wereld. En dát is wat in de toekomst duidelijker zal worden, en waardoor dat de maatschappij ook zich zelf zal moeten wijzigen. U zult 't ook opmerken, naar gelang we denken aan religieuze interpretaties, godsdienstige interpretaties; zelfs kerken zullen, willen of niet, zich moeten aanpassen aan dus de nieuwe tendensen, die, wat samenleving betreft, zich langzaam maar zeker opbouwen. De kerken die dat niet wensen te doen zullen tot en met marginaal worden, en niemand zal nog binnen dit en enkele tientallen, laat staan een honderdtal jaar, met hen rekening houden.

Ben ik tot hier toe duidelijk genoeg geweest?..... Hebt u daar commentaar op, hebt u daar vragen over?

2/ (Vraag 1) "Ja,...kan men, wanneer twee mensen een zielsverwantschap ervaren, en ook effectief dit werkelijk aanvoelen, kan een derde daar een, een zal ik zeggen, daar als 't ware een rem op zetten? Een taboe op kleven, dat dit niet mag, of een verbod op kleven?"

Wanneer twee personen werkelijk een zielsverwantschap bezitten zal niemand daar een rem kunnen opzetten. Wanneer u mij vraagt: "iemand probeert dat te doen, mag hij dat doen?", dan is dat de verantwoordelijkheid van die persoon, maar kosmisch gezien heb je geen enkel recht om een harmonie trachten te doorbreken, wanneer dit gaat naar of vanuit uw eigen verlangen of begeertepatroon. 't Is niet omdat je leeft in een maatschappij waar dus regels zijn, dat die regels voor wat de geest aangaat, en als u dan spreekt over "zielsverwantschap", dat die regels daar enige invloed kunnen hebben. Alleen zal je moeten rekening houden dát je in die maatschappij woont, en dat degenen die verkeerdelijk u attaqueert en u tracht te beletten de zielsverwantschap te beleven, dat die in deze maatschappij, wanneer hij middelen heeft qua geld of relaties 't u wel misschien heel moeilijk kan maken. Maar wanneer die zielsverwantschap echt is, zoals je ze naar voren brengt, dan zal men mogen proberen wat men wilt, dan kan men die niet breken. Want een echte zielsverwantschap bestaat reeds voor de geboorte en bestaat ook na de overgang. Die is niet gebonden aan een menselijk lichaam, of niet gebonden aan een tijd. Is dit voldoende?..... (stilte)
Zijn er nog vragen? Zegt u maar..

3/ (Vraag 2) "Hoe komt 't dat een paar honderd jaar geleden er een bepaalde harmonie was? En dat nu, men naar het Watermantijdperk gaat, dat er in de vorige eeuw in feite een totaal andere visie is gekomen, meer elitair dus? (op de achtergrond: huwelijk en zo)"

Dat er in de Middeleeuwen, om 't zo te zeggen, meer harmonie was, lag heel anders. Omdat de mens toen, het ganse leven en alles wat er mee te maken had, totaal anders bezag. Het is echt niet zo, en dat kunnen we van onze zijde zéér duidelijk stellen, dat de maatschappij functioneerde zoals men 't nu u wilt of tracht wijs te maken. Er was een veel lichtender denken dan dat u de laatste honderd jaar hebt meegemaakt, of zelfs, laat ons zeggen, de laatste tweehonderd jaar. Dat die toename er is geweest, is gewoon omdat de strijd om de mácht te behouden en de mácht steeds meer naar zich toe te trekken door bepaalde groepen en instellingen, dat dit systeem eigenlijk zo is ontspoord, als 't ware.

Maar ik wil er direct aan opmerken, dat 't Vissentijdperk een duurtijd heeft gehad van tussen de 2200 en 2400 jaar, de laatste 200 jaar aan zijn eindpunt was, en dat sinds in uw tijdrekening ongeveer 1980 't Watermantijdperk is aangevat en nu volledig aanwezig is; dat je tussen twee tijdperken niet kunt wisselen zonder dat er een volledige chaos ontstaat; zonder dat er een totale afbraak ontstaat van het oude. Want 't is juist door de afbraak van 't oude en de chaos die daar uit voortkomt, dat het nieuwe kan ontwikkelen.

Je moet het zó bezien: wanneer je een zomer hebt gehad, krijg je een herfst. In de herfst vallen de bladeren, de bladeren zorgen er voor dat er een humuslaag kan ontstaan. En in die humuslaag kan tijdens de lente een nieuw leven ontstaan, een nieuw leven ontkiemen.

Zo moet je 't ook bekijken tussen de twee tijdperken. 't Vorige tijdperk is volledig afgesloten en het andere als 't ware, is aan 't open bloeien. En in die strijd tussen die oude waarde en de nieuwe waarde krijg je dus dat mensen daar in, zeer extreme patronen soms gaan vertonen. Mag ik er u opmerkzaam op zijn, dat, wat huwelijk aangaat, b.v. de eerste duizend jaar in het Vissentijdperk er een totaal andere relatie en huwelijksband bestond dan die u, in deze tijd levende, ooit kunt voorstellen of gekend hebt.

Als we gewoon gaan kijken hoe 't was, b.v., laat ons zeggen rond 900 tot 1300, b.v. in Frankrijk, maar ook in Engeland en zo verder. Dan was het heel normaal dat mensen voor elkaar opkwamen, dat er wisselingen waren, als 't ware binnen de relaties. En dat men

gewoon ook, wanneer iemand in een relatie weg viel, om welke reden ook, was 't dat hij verongelukte, dat hij stierf of dat hij de relatie als 't ware niet aan kon, dat er een spontane wisseling was, en dat anderen dat opvingen. Maar al die zaken, die pasten niet in 't vooral naar de laatste honderden jaren toe van 't rooms-katholieke denken, dat moest verdwijnen. Zó goed, dat je b.v. wat relatie aangaat een zelfde fenomeen ziet ontstaan, nu, wat betreft de Islam-wereld. Daar ook zie je enorme verschuivingen naar fanatisme.

Ook dit zal voor gevolg hebben, dat voor die wereld en die religie, de ondergang sneller komt dan dat men ze zich kan voorstellen. Want juist door dat fanatisme, dat op alle terreinen zich uit, maar zeker naar de vrouw toe daar, of naar relatie toe in 't algemeen, is eigenlijk gewoon de afrekening met 't oude. Ook daar, in die cultuur, zal een zeer sterke wijziging ontstaan.

't Zelfde beeld doet zich even goed voor b.v. in het Hindoeïsme, op 't ogenblik, als in werelden waar Boeddhisme en zo verder de hoofdrol speelt.

Wat aangaat van natuurgodsdiensten die we kennen in Afrika en zo verder, daar is eigenlijk altijd meer de band gebleven, en ook daar zal, maar na eerst een enorme opruiming van hetgeen wat daar nu aanwezig is, terug 't uiteindelijke harmonieuze tussen de mensen kunnen ontstaan. Maar daar moeten we, spijtig genoeg, zeggen, zul je opmerken dat langzaam maar zeker een continent eerst volledig ten onder zal gaan.

Is dit voldoende?.....(stilte)

Geen vragen meer?

4/ Een relatie zonder harmonie

Goed, dan is 't misschien interessant van even nog gewoon verder te gaan en te kijken wat 't kan betekenen op 't ogenblik; voor de mensen die hier aanwezig zijn, maar ook voor degenen die er niet zijn.

Gewoon, deze maatschappij, wat 't kan betekenen wanneer iemand in een relatie zit, waar geen harmonie is. In vele gevallen wordt tegenwoordig gesteld dat, wanneer er geen harmonie is, of wanneer dat men eigenlijk mekaar 't licht in de ogen niet meer gunt, dat men maar moet uit mekaar gaan. Men gaat dan liefst zo snel mogelijk een advocaat aanspreken, en zo verder. Nochtans zou 't misschien interessanter zijn, dat de mens eerst een keer in zichzelf te rade ging. Dat, voordat hij de tegenpartij als 't ware gaat aanvallen, even diep in zich zelf schouwt, en zich afvraagt, wat er eigenlijk mis is gegaan, en waarom een relatie als dusdanig niet kan functioneren. En dan zal hij meestal opmerken, dat 't geen wat dat hij of zij eigenlijk van die relatie verwachtte, zich niet voltrekt omdat de andere partij, volgens zijn of haar gedachte, niet beantwoordt aan zijn of haar begeerten, Wanneer men dan de moed zou hebben van zich even open te stellen naar de andere en zich af te vragen van: "kijk, wat kan ik doen omdat (opdat) de andere zich met mij harmonisch zal voelen; wat kan ik doen omdat (opdat) de andere zou gelukkig zijn," dan zou je alras zien dat zeer vele discussies die ten heden dage gebeuren, zouden verdwijnen.

Maar spijtig genoeg is 't denken van de meesten onder ons zó eenzijdig, dat wij slechts willen erkennen wat wij voor onszelf als 't ware goed en waardevol achten. En daar mee, en dit, ik zou zeggen, mensen, kijk even rond jullie, en je zult opmerken, dan zien we, dat zeer velen een relatie verbreken, dikwijls met zeer veel ellende, met zeer veel pijn, om, in de kortste tijd die denkbaar is, een nieuwe relatie te beginnen, die in een minimum van tijd de zelfde problemen kent, dezelfde pijn naar voor brengt, en in veel gevallen soms weer eindigt in hoog oplopende ruzies en scheiding.

Want 't is nu eenmaal zo, dat wanneer de mens vertrekt vanuit zijn ik-beeld, en stelt, zoals deze maatschappij eigenlijk meegeeft aan zijn leden, van : " 't is allemaal de plicht voor een ander en alles is uw recht", dat je, wanneer je het éne, waar 't niet gaat, ontloopt, gewoon de leerschool zult herhalen, tot een moment dat je beseft dat je niet rechten hebt, maar dat je

eigenlijk enkel verplichtingen hebt ten opzichte van uw medemens. Op 't ogenblik dat je dáár 't beseft krijgt, dat je daar beseft van: "kijk, in plaats van te zeggen: de ander moet voor míj dit en dat betekenen, ik tracht voor de ánder een betekenis te hebben," dan zul je zien, dan gaan zeer veel problemen gewoon verdwijnen. Dan gaan zeer veel zaken heel vlot gaan. En dan ga je kunnen komen dat je, waar het in eerste instantie onmogelijk leek om samen te leven, dat wanneer je rekening houdt met de ander en aan de ander niets doet wat je voor jezelf ook niet zou wensen, dat je wel degelijk tot een samenleving, tot een aanvaarden van mekaar kunt komen.

En wanneer 't dan, door welke omstandigheid ook, toch niet zou gaan, wees dan zo verstandig in deze maatschappij, van te zeggen: "kijk, we hebben 't geprobeerd, 't is niet gelukt, laat ons gewoon in vriendschap uit mekaar gaan. Wij proberen het op een andere wijze."

Want op 't ogenblik dat de mens kan zeggen :o.k. ik heb een fout gemaakt, sorry, ik zal proberen van 't een volgende maal beter te doen en te voorkomen dat jij schade of last van mijn fout ondervindt", dan maar eerst, kun je als 't ware, en dat klinkt misschien gek, in een vorm van harmonie, elkaar verlaten. En dan heb je betekenis voor mekaar. En dan kun je weer verder in de maatschappij trachten 't opnieuw uit te bouwen, maar mèt degene die méér die harmonie kan aanvaarden en ook aanvoelen. En zo zul je zeer veel strijd en misérie, maar ook zeer veel pijn vermijden. En dit is niet alleen belang voor de twee partners of meerdere partners, maar dit is zeker belang of van groot belang wanneer er derden in 't spel zijn.

Wanneer kinderen anders 't slachtoffer worden van strijd en misérie kunt u, wanneer u op een manier uit elkaar kunt gaan door te erkennen van "kijk, sorry, 't gaat niet, 't is mijn fout, ik zal 't volgende keer beter trachten te doen," dan gaat 't ook voor de kinderen een positief signaal zijn, waardoor zij veel minder de negatieve kanten ervaren van een scheiding of van een uit elkaar gaan. En dat is van groot belang.

Want die kinderen moeten in de toekomst zelf als volwassenen weer opnieuw zich een plaats zoeken in die maatschappij. Maar wij zien dat zeer velen nu van de aankomende generatie reeds ontwricht zijn en nog voor dat zij ook maar de kans krijgen van iets op te bouwen, eigenlijk door alles wat zij meegekregen hebben, als 't ware al geprogrammeerd zijn om te mislukken. En dit kun je voorkomen door gewoon te trachten van niet te zeggen: "t is mijn recht," maar gewoon trachten te zeggen: "t is mijn plicht dat ik tracht de andere te begrijpen, dat ik tracht een harmonie te handhaven, dat ik tracht vrede als 't ware, in mijn omgeving te laten blijven en niet mee te gaan in de stroom van negativiteit, die maar al te graag door de maatschappij uitgebuit wordt omdat daar nog te veel materiële belangen aan verbonden zijn.

Wanneer je geen vragen meer over dit onderwerp hebt, dan zou ik 't hier met willen afsluiten. Natuurlijk met de goedkeuring van de heer voorzitter hier!

5/ (Vraag 3) "Ja, ik heb nog een vraag in verband met kinderen, zoals je vaak merkt in onze huidige maatschappij. Wanneer kinderen van gescheiden ouders, ze hebben al die dingen die ze meegemaakt hebben meegekregen, en vaak nemen ze dan ook hetzelfde patroon over, zodat ze zelf ook geen gelukkig samen leven kunnen beleven, of op korte termijn maar; en dan is 't aan hen ook de tijd om tot een punt te komen dat ze inderdaad kunnen openstaan, maar ook kunnen nadenken en oude waarden herzien binnen hun eigen leefwereld en perspectief, om er voor te zorgen dat 't mechanisme dat ze van hun ouders hebben meegekregen, gescheiden ouders, en die misschien van hun eigen ouders, om dat mechanisme te stoppen en uiteindelijk dan een nieuw begin te kunnen aanzetten. Is dat ook geen uitdaging naar de toekomst toe voor kinderen van gescheiden ouders b.v.?"

Dit is zeker een uitdaging. Alles hangt er van af wat de achtergrond is dat die kinderen hebben meegekregen. Wanneer die kinderen in een scheiding niets anders als geweld, schelden,

brutaliteit hebben meegekregen, zal 't zeer moeilijk zijn. Wij zien dan zeer dikwijls in deze maatschappij, dat zulke kinderen al ras gaan zoeken naar surrogaatmiddelen. En zo zien we een toename en een zucht naar alle mogelijke drogeermiddelen om te vluchten uit deze toestand.

Wanneer de kinderen echter vanuit één van de ouders of beide ouders toch mee kunnen krijgen van: "kijk 't is ons niet gelukt, maar dat wilt daarom niet zeggen dat de ander slecht is, nee, 't is alleen omdat we niet kunnen samen gaan", en wanneer die kinderen dan zo goed van de vader als van de moeder 't idee kunnen krijgen van: "er is een harmonie mogelijk, er is een liefde mogelijk", dan ga je zien dat ze veel minder snel naar andere zaken gaan grijpen.

't Kan zijn dat de kinderen zelf, en daar moet je toch wel even rekening mee houden, gezocht hebben naar zulke disharmonie. Want ook hier weer is 't zo, dat de geest, en zeker in deze tijd, bij 't zoeken van incarnaties, soms juist naar zulke sferen gaat, omdat daar een bepaald belevingspatroon in zit. Wanneer die geest werkelijk gezocht heeft naar zulke relaties met zijn ouders, van moet ik tot mijn spijt zeggen, zult u mogen proberen wat u wilt, u zult 't niet kunnen veranderen. Omdat de geest dan zo sturend mogelijk in dat negatieve beeld tracht op te treden. Echter, wanneer 't kind getracht heeft, of de geest, beter gezegd, in 't kind getracht heeft náár een harmonie, dan zul je opmerken dat zelfs 't kleinste aangegrepen zal worden om zich vrij te maken van de negatieve sfeer, van de relatie, en dan zie je dat kinderen b.v. gaan zoeken in filosofieën en zo verder.

Daar zit soms 't gevaar dat we opmerken dat kinderen dan zeer snel meegesleept worden in een sectisch gebeuren. Met als gevolg dat daar dan weer bindingen ontstaan, waar, wanneer 't kind later als volwassene, dikwijls zich terug van moet kunnen bevrijden.

Ik denk dat langzaam maar zeker in de komende jaren 't meer en meer zal voorkomen dat bij echtscheidingen kinderen gaan zoeken, van op 't ogenblik dat zij enigszins over de mogelijkheden beschikken, naar de nieuwe waarden die aanwezig zijn. We mogen niet vergeten, de fout wordt nogal eens gemaakt, dat wij kinderen te veel bekijken, of te weinig bekijken, ik zal 't zo zeggen, als volwassenen in spé.

Van op 't ogenblik dat 't kind de puberteit nadert, kun je eigenlijk al zeggen dat er een zekere sterke sturing vanuit de geest aanwezig is om 't kind in een bepaalde richting, waar 't dan uiteindelijk tijdens zijn volwassenheid moet mee leven, wordt georiënteerd. Dat betekent, dat 't kind zelf reeds dikwijls vanaf 12-13 jaar, gaat zoeken naar vormen van spiritualiteit, denkbeelden en zo verder, waar de ouders soms van verbaasd zullen staan. En zeker wanneer 't in een geval is dat er scheiding aanwezig is. Maar voor dit kind is dat dan de uitweg en zal op die manier langzaam maar zeker zijn eigenschappen en capaciteiten die in hem aanwezig zijn, kunnen ontwikkelen, zonder dat de strijd die rond hem is, dit gaat als 't ware, tegenwerken of beperken.

Is dit duidelijk?..... (ja, dank u.....)

6/ Meditatie

Goed, als er geen vragen niet meer zijn, dan zou ik de avond willen afsluiten. Zoals gewoonlijk hier, in deze bijeenkomsten, wordt er afgesloten met een meditatie.

Ik zou vanavond willen gebruik maken, van u mee te nemen in een meditatie, die over dit probleem gaat. En zo voor ieder van de aanwezigen gewoon éven te laten aanvoelen dat harmonie eigenlijk 't belangrijkste is wat tussen de mens kan bestaan. En dat de strijd om het gelijk eigenlijk een zinloze strijd is, die je beter gewoon achterwege kunt laten.

.....

Stel u even voor:..... ieder mens op deze aarde is voor de aarde, als 't ware, een bron van Licht. Ieder mens op aarde draagt in zich dat Goddelijke Licht, waarvan hij of zij ooit ontsproten is. Pasgeboren, of klaar voor overgang, dat Licht is steeds aanwezig.

Alleen, de mens vergeet 't soms. Want hij heeft 't zo druk; heeft 't druk met geld verdienen, heeft 't druk met TV te kijken; hij heeft 't druk met autorijden, hij heeft 't druk met van alles dat eigenlijk voor zijn evolutie van weinig of geen belang is. En zo zie je dat veel van dat Licht eigenlijk maar een klein, klein uitstralinkje geeft.

Maar af en toe zie je, hier of daar, op die aarde, toch een Licht opvlammen; een energiebron als 't ware zich manifesteren, hier en daar zie je een mens, die de ware inhoud van het mens-zijn ontdekt. Je ziet mannen en vrouwen die samen vloeien, die één harmonie vormen, waardoor het Licht nog sterker en nog groter wordt. En dat Licht van zo'n relatie, de kracht van zo'n harmonie, geeft een uitstraling en een invloed, zodat weer anderen zich daaraan kunnen spiegelen.

En zo zie je langzaam maar zeker, dat op vele plaatsen steeds weer dat Licht als 't ware opvlamt, en dat er nieuwe harmonieën ontstaan, die al dat oude, dat bijna het Licht op deze wereld doofde, als 't ware doet verdwijnen.

Mensen gaan voor mekaar bestaan, ze gaan mekaar ondersteunen, ze gaan mekaar helpen. Even vergeet men: dit is mijn huis, dit is mijn auto, dit is mijn TV, dit is mijn vrouw of mijn man, en zegt men: "vriend, heb je 't nodig, gebruik 't maar."

En zo zie je overal langzaam maar zeker de nieuwe tijd zich open bloeien. Zo zie je ook dat mogelijkheden ontstaan, incarnatiemogelijkheden, voor geesten, die op deze aarde zoeken naar intense vormen van harmonie. Zo zie je dat degenen die willen strijden, die willen vechten voor de macht, die anderen willen opofferen, alleen komen te staan. Zo zie je generaals zonder leger, en presidenten zonder macht of rijk..

En overal zie je mensen verschijnen die enkel en alleen oog hebben voor harmonie, voor de ander. Die zorgen dat er evenwichten er zijn, die zorgen dat de schreeuw om macht van kerken, van rijken, van koningen, van keizers, van presidenten en eerste ministers, gewoon, in 't niet vergaan.

Maar dat de uitstraling van: "ik wil jou helpen, mijn broeder, mijn zuster," 't belangrijkste wordt op deze aarde, op deze wereld.

En zie, dan ontstaat de mogelijkheid dat wapens omgesmeed worden tot ploegscharen. Dan ontstaat de mogelijkheid dat industrieën niet meer denken in normen van productie en rendement, maar gewoon gaan denken: "wat heeft deze mens nodig, en hoe kunnen we hem dat schenken."

En zo zul je zien, dat langzaam maar zeker steeds sterker het Licht terug wordt op deze wereld; dat deze aarde in de Kosmos niet alleen een stralende blauwe planeet zal zijn, maar een planeet die een harmonische uitstraling geeft naar de ganse Kosmos toe; omdat degene die hier leeft, leeft voor de ander, zich inzet voor de ander. En dat zo de wereld, als 't ware, langzaam maar zeker met een net van harmonische Lichtjes wordt omgeven van mensen die aanvoelen: "dit is het Nieuwe, dit is ook 't oude, want 't is er eigenlijk altijd geweest". Want we hebben altijd die Goddelijke Vonk in ons gehad!

Maar op bepaalde ogenblikken waren we dat vergeten. Op bepaalde ogenblikken dachten we dat we groter en sterker waren dan God. Dachten we dat we God-zelf waren, en dat we de Schepper langs geen kant nog nodig hadden. Dat was 't moment dat de Duisternis intrad in de harten van de mensen. Maar steeds weer: 't Duister kan niet bestaan zonder 't Licht, en hierdoor heb je gezien, dat na een periode van kilte, van chaos, er nu langzaam maar zeker een periode van bloei ontstaat.

Waar de mens er voor mekaar is, een periode waar van we kunnen zeggen: "kijk, de aarde straalt niet meer blauw uit, maar de aarde straalt blauw, geel, goudgeel uit".

De aarde is als 't ware, een voorbeeld in dit Melkwegstelsel, en dit, vrienden, is de toekomst, die reeds bij velen aanwezig is, en waar jullie als 't ware, 't beginzaad van zijn.

Waar jullie de mogelijkheid hebben, om langzaam maar zeker, dit alles te laten ontbloeien, te laten ontspringen, te zorgen dat 't zich kan ontwikkelen. En dan zul je zien, wanneer je ooit

terug bent aan onze zijde, dat uw werk goed is geweest, en dat 't u misschien zal aanzetten, om op herhaling te gaan, om misschien hier of daar, nog een Lichtje bij te sturen. Om misschien hier of daar nog wat méér van die gloed op deze aarde te brengen.

En zo krijg je, naar verloop van tijd, voor zowel de mens in de stof, als de geest in de sferen, een planeet, die aantrekkelijk is, om op te leven en te werken. Een planeet, waarvan men zegt: "daar heerst de ware Liefde, daar heerst de ware harmonie."

Beste vrienden, ik dank jullie voor uw aandacht, en als u vanavond naar huis gaat, denk nog even na over hetgeen hier gezegd is.

En ik wil nogmaals benadrukken, wij van onze zijde, zijn niet onfeilbaar, noch alwetend. En, we hebben liever dat u over het gebrachte uw eigen mening vormt, zelfs al is die mening tegen gesteld aan 't gebrachte. Het is echt veel beter na te denken en een eigen mening te vormen, dan enkel en alleen maar te aanvaarden, van wat hier gebracht is, omdat 't nu toevallig van Gene Zijde komt.

Wanneer toch deze avond wij er in geslaagd zijn bij jullie een klein beetje zaken van harmonie in jullie te doen ontbloeien, gewoon 't Licht in jullie iets te versterken, dan is voor ons deze avond zeer waardevol geweest. Dan is de avond voor ons een even grote leerschool als 't misschien is voor jullie geweest.

Ik wens jullie nog een gezegende huisgang.